

BINGO

UND ANDERE TIERGESCHICHTEN

VON ERNEST THOMPSON SETON

FRANCKH'SCHE VERLAGSHANDLUNG STUTTGART

Bingo

Ernest Thompson Seton

Chia sẻ Ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

I

Vào đầu tháng mười một, ở Canada mùa đông đã đến. Sau bữa điểm tâm tôi ngồi trên ghế nhìn qua cửa sổ căn lều của chúng tôi, từ đó có thể nhìn thấy thảo nguyên và phía cuối dãy chuồng bò. Bỗng một con vật lớn màu xám băng qua thảo nguyên lao vào chuồng bò, một con vật nhỏ hơn vừa đen vừa trắng đuổi theo bò.

“Một con sói!” tôi kêu lên và cầm lấy khẩu súng chạy ra ngoài để giúp con chó. Nhưng tôi chưa đến nơi thì chúng đã vọt ra khỏi chuồng bò và băng vào thảo nguyên. Con sói quay lại tấn công con chó, còn con chó – con chó giống côli [\[1\]](#) của ông hàng xóm – thì chạy loanh quanh và tìm cách cắn con sói. Tôi bắn vài phát, nhưng không trúng con sói, hai con vật lại vọt qua thảo nguyên. Rồi con sói quay lại, sẵn sàng chiến đấu. Con chó đập vào chân nó rồi rút lui để tránh hàm răng sói. Cảnh này cứ lặp đi lặp lại nhiều lần. Mỗi lần như vậy, con chó lại tìm cách về gần nhà chủ mình hơn, còn con sói thì hết sức cố gắng để chạy về phía rừng. Tôi rượt theo và cuối cùng bắt kịp chúng. Lúc này, thấy có cứu viện, con sói ngoạm vào cổ sói và không nhả ra. Khi ấy tôi có thể dễ dàng đến gần và bắn vào đầu con sói.

Thấy kẻ thù đã chết, con chó lập tức băng qua tuyết giá chạy về nhà chủ nó cách đó bốn dặm. Khi chạy, nó để lại trên mặt tuyết một vệt máu từ nhiều vết thương nhỏ xuống, nhưng nó không dừng lại. Tôi được chủ nhân của con chó tuyệt vời này kể cho nghe về nó nên tôi muốn mua nó bằng bất kỳ giá nào. Song câu trả lời của người chủ là: “Sao anh không thử mua một con trong đàn con của nó?”. Thế là tôi chẳng đạt kết quả gì. Song ông ta bảo

tôi hãy chờ cho đến khi có một chú cún, con của con chó giống côli kia, và tôi đành phải hài lòng với gợi ý đó.

II

Tôi ngắm nhìn chú cún mới của tôi - giống như một quả cầu bằng lông đen với một vành trắng toát quanh mõm. Tôi đặt tên nó là Binhgô, tên một con chó trong một chuyện cổ tích nước Anh.

Binhgô sống những ngày còn lại của mùa đông năm ấy trong lều của chúng tôi, nó hay ăn chóng lớn trông thấy. Khi mùa xuân đến, tôi bắt đầu dạy dỗ nó. Nó học cách chạy đi tìm con bò già màu vàng của chúng tôi gặm cỏ trên thảo nguyên và lùa con bò về chuồng an toàn.

Dần dà nó rất khoái công việc này, và không gì làm nó thú vị hơn là được lệnh đi tìm con bò. Nó thường chạy vụt đi, vừa chạy vừa sủa vang thích thú. Chỉ một lát sau nó đã trở về, xua con bò chạy phía trước. Nó chẳng để cho con bò được yên thân trước khi dồn được vào một góc an toàn trong chuồng.

Nó khoái cái trò này đến nỗi đã bắt đầu xua bò về nhà mà không đợi lệnh. Cuối cùng, không phải một hai lần mà mỗi ngày hàng chục lần, nó chạy đi xua con bò về chuồng. Hầu như bất kỳ khi nào cần vận động một chút hoặc có ít thì giờ rảnh rỗi là nó chạy vụt ra thảo nguyên, và chỉ vài phút sau đã trở về, xua con bò bất hạnh chạy phía trước. Con bò gầy rạc đi và cho ít

sữa hơn trước. Nó luôn hoảng hốt canh chừng con chó, mà nó rất ghét, và sợ không dám ra đồng cỏ.

Thật là quá đáng, và tôi đã phải buộc Binhgô từ bỏ toàn bộ trò chơi thích thú của nó. Nó không hiểu chút nào về việc đó, và tỏ ra buồn bã. Giờ đây suốt ngày nó ở với những con ngựa, gần dây chuồng. Tôi có bảy gia súc, còn đàn ngựa là của anh tôi, tuy không gặp con chó của mình luôn, cả hai anh em đều cảm thấy mối quan hệ giữa người và chó tồn tại suốt đời.

Sau đó không lâu Binhgô lại đóng vai chăn bò nhưng đó là lần cuối cùng. Mùa thu năm ấy tại hội chợ súc vật hàng năm có treo giải thưởng của con chó được huấn luyện giỏi nhất. Tôi ghi tên cho Binhgô dự thi. Sớm hôm khai mạc Hội chợ tôi lừa con bò ra thảo nguyên. Đến giờ thi, tôi chỉ con bò và ra lệnh cho Binhgô: “Đi kiếm con bò kia về”. Cố nhiên tôi nghĩ rằng nó sẽ đưa con bò về chỗ ban giám khảo. Song, khi con bò của tôi thấy Binhgô chạy đến, nó hiểu rằng chỉ có hy vọng duy nhất được yên thân là về chuồng, còn Binhgô thì đành ninh rằng nó có nhiệm vụ lừa con bò về hướng ấy càng nhanh càng tốt. Chúng chạy vút qua thảo nguyên về phía nhà cách đó hai dặm và mất hút ở đằng xa. Tôi không được giải.

III

Một người và con chó của mình trở nên gắn bó với nhau là điều đẹp đẽ và kì diệu. Một nhà văn Canada kể cho chúng tôi nghe ở một bộ tộc người Indiên ^[2] miền cực Bắc đã xảy ra một mối hận thù về việc một con chó của

một người Indiên bị hàng xóm của anh ta giết chết. Mỗi thù kéo dài nhiều năm và một nửa bộ tộc đó đã bỏ mạng.

Và đây là một thí dụ nữa. Người hàng xóm của tôi có một con chó mà anh ta cho là hay nhất thế giới. Tôi mến người hàng xóm nên quý cả con chó của anh ta [3]. Một hôm con Tan khốn khổ - tên con chó - bò về nhà, bị thương rất nặng và chết gần cửa ra vào. Chủ nó và tôi thề sẽ tìm ra kẻ giết nó. Thậm chí chúng tôi còn treo giải thưởng cho bất kỳ ai tìm được thủ phạm.

Sau đó một việc xảy ra khiến tôi thay đổi ý định. Lúc này Binhgô không sống với tôi. Nó sống với người hàng xóm của tôi là Godơn Rai. Ông này có trang trại cách chỗ chúng tôi không xa. Một hôm tôi đến thăm ông ta. Con trai ông biết tôi muốn tìm thủ phạm liền kéo tôi ra một chỗ và thì thầm bằng giọng bí hiểm: “Chính Binhgô đã làm điều đó”.

Tình thương yêu của tôi đối với Binhgô đã khiến tôi làm mọi việc để không ai tìm ra thủ phạm.

“Ai yêu tôi thì yêu con chó của tôi” là một câu phương ngôn cổ rất đúng. Tuy Binhgô không sống với tôi, với cảm giác rằng nó là con chó của tôi vẫn không phai mờ. Chẳng bao lâu sau Binhgô tham gia vào một sự kiện khác minh họa cho câu phương ngôn cổ ấy.

Ông già Godơn và ông Ôliver là chỗ láng giềng gần gũi và là bạn của nhau. Họ ký một giao kèo cùng đồn củi suốt mùa đông. Khi con ngựa già của Oliver chết ông ta quyết định dùng nó để làm mồi bắt chó sói. Thế là ông kéo xác

ngựa ra thảo nguyên và đặt xung quanh vài cái bả thuốc độc dùng cho con chó sói.

Hỡi ôi, Binhgô, cũng như những họ hàng hoang dã của nó, rất thích thịt ngựa chết. Đêm ấy nó cùng với con chó Coli của ông Ôlivo, đến chỗ xác con ngựa. Coli ăn thoả thích còn Binhgô canh chừng bầy sói và ăn ít hơn. Những dấu vết trên tuyết cho thấy câu chuyện về bữa tiệc này. Sau đó Coli ăn cả bả thuốc độc và đau đớn khủng khiếp. Hai con chó trở về nhà, tại đó con Coli quần quai và chết bên chân ông Ôlivo.

Ôlivo không chịu nghe bất kỳ sự giải thích nào cho rằng đó là một sự rủi ro. Giao kèo đồn gỗ mà Godon và Ôlivo ký đã hết hạn và cho đến ngày hôm nay hai người vẫn coi nhau như kẻ thù.

Còn Binhgô, phải mất mấy tháng ròng rã nó mới hồi phục được sức khoẻ. Chúng tôi quả đã tin rằng nó sẽ chẳng bao giờ hồi phục được, song nó đã hồi phục. Khi mùa xuân đến, nó lại khoẻ mạnh như xưa.

IV

Sau đó ít lâu tôi có việc phải rời Canada. Hai năm sau, khi tôi quay lại Binhgô vẫn ở với gia đình ông già Godon Rai. Tôi nghĩ là nó đã quên tôi, song sự thực không phải như vậy.

Một hôm, vào đầu mùa đông, nó biến mất trong bốn mươi tám giờ. Rồi nó trở về, bò lê bò càng tới nhà Godon, một chân mắc trong bẫy sói và một

khúc gỗ nặng. Cái chân ấy đã tê cứng. Nó không cho bất kỳ ai đến gần để giúp nó. Tuy lúc này là một người xa lạ, tôi vẫn cúi xuống, một tay cầm cái bẫy, còn tay kia cầm chân nó. Lập tức nó ngoạm lấy tay tôi. Tôi cứ để yên và nói “Binhgô, mày không biết ta sao?”. Nó lập tức nhả tay tôi ra, mặc dù nó rên rĩ rất nhiều trong lúc tôi tháo bẫy ra. Nó vẫn nhận tôi là chủ dù tôi đi vắng đã lâu. Còn về phần mình, tôi cảm thấy nó là con chó của tôi.

Suốt thời gian còn lại của mùa đông ấy nó bị què và rụng hai ngón chân. Song trước khi tiết trời ấm áp trở về, sức khoẻ của nó lại hồi phục, đến mức một người lạ không thấy được dấu vết của sự việc khủng khiếp mà nó nếm trải trong cái bẫy thép.

V

Suốt mùa đông năm ấy tôi bắt được nhiều chó sói và cáo ở những cái bẫy mà tôi đặt. Những cái bẫy sói làm bằng thép cứng và có hai lò xo rất mạnh. Tôi đặt bốn bẫy xung quanh một cái bả để sâu trong lòng đất. Rồi tôi buộc bả vào những khúc gỗ được phủ cẩn thận bằng bông và cát mịn. Một con sói thảo nguyên không may mắn bằng Binhgô đã sa vào một trong những cái bẫy và bị tôi giết. Sau đó tôi đặt lại bẫy. Khi mọi việc xong xuôi, tôi ném cái chìa khoá bẫy về phía con ngựa, và thấy có ít cát mịn gần bên, tôi vươn tay ra lấy.

Nhưng chỗ cát mịn ấy lại ở trên chiếc bẫy sói tiếp theo, và chỉ trong khoảnh khắc tôi đã bị cầm tù. Tuy tôi không bị thương, vì bẫy không có răng

và đôi găng dày đã bảo vệ tôi, nhưng bàn tay tôi mắc bẫy và không thể rút ra được. Tôi cố dùng chân với chiếc khoá bẫy. Tôi rướn mãi, rướn mãi mà không với tới. Rồi tôi cố xoay người lại, nhưng quên mất chiếc bẫy khác gần đó cho đến khi có tiếng sập mạnh và đôi hàm thép của chiếc bẫy số ba kẹp lấy bàn chân trái tôi.

Tôi cố giãy giụa nhưng vô ích, và tôi nằm trên mặt đất, tuyệt vọng. “Giờ đây cái gì sẽ xảy đến với mình?” tôi nghĩ. Tiết lạnh đã hết, vì vậy tôi không thể chết cóng ở đây. Song không ai biết tôi ở đâu, và chẳng ai đến nơi này vào mùa đông, trừ những người đón củi. Tôi phải tự giải thoát! Nếu không tôi sẽ bị sói ăn thịt hoặc chết vì đói và lạnh!

Tôi nằm đó, mặt trời đỏ rực hạ dần xuống, phía bên kia đồng bằng và một con chiến chiến cất tiếng hát bài ca buổi chiều ngay gần đó. Lúc này những cơn đau dữ dội dồn lên cánh tay và tôi thấy lạnh ghê gớm. Rồi tôi nghĩ đến bữa ăn buổi tối ấm cúng tại nhà Gordon! Con ngựa vẫn đứng nguyên như tôi rời nó, kiên nhẫn chờ đợi đưa tôi về nhà. Khi tôi gọi, nó nhìn tôi “Nếu nó trở về nhà” tôi tự nhủ, “chiếc yên không sẽ báo cho mọi người biết chuyện gì đã xảy ra và họ sẽ đến cứu tôi”. Song nó không nhúc nhích. Nó là một con vật trung thành và chờ đợi hết giờ này sang giờ khác trong lúc tôi nằm đây, sắp chết vì đói và lạnh.

Một ý nghĩ đến với tôi. Đó cũng là cảm giác của một con sói khi bị sa bẫy! Ôi, giờ đây ta sẽ phải chịu hậu quả của những điều bất hạnh mà ta đã gây ra! Trời tối dần. Một con sói thảo nguyên hú lên, một tiếng hú nữa tiếp tục rồi tiếng con thứ ba. Chúng gọi nhau, và sau đó tôi nhận thấy có những hình thù đen đậm tiến đến gần chỗ tôi. Con ngựa nhìn thấy chúng trước và tiếng kêu

khiếp đảm của nó xua chúng lùi lại, song chúng lại đến và ngồi gần hơn. Lúc sau một con lần đến xác con sói chết cạnh bấy. Tôi thét lên làm nó bỏ chạy. Nhưng chẳng bao lâu nó trở lại cùng hai, ba con khác. Chúng kéo cái xác ra xa xé thành từng mảnh và ăn hết trong ít phút.

Sau đó chúng đến gần hơn và nhìn tôi, con bạo nhất ngửi cây súng của tôi. Tôi hét lên, dùng bàn chân tự do đá nó. Nó bỏ chạy. Nhưng khi tôi đã yếu sức, nó trở nên bạo dạn hơn và gặm vào mặt tôi. Những con khác xúm đến và cũng làm như vậy. Bỗng từ trong đêm tối một tiếng gầm vang lên và một con sói đen to lớn nhảy vọt ra. Bầy sói thảo nguyên bỏ chạy, trừ con sói bạo dạn, nó bị con sói lạ tóm được và giết chết trong khoảnh khắc. Và rồi, ôi thật hãi hùng, con vật to tướng này nhảy vào tôi và – Binhgô, Binhgô cừ khôi cọ mình vào người tôi, liếm bộ mặt lạnh giá của tôi.

“Binhgô, Binhgô, người bạn thân yêu, hãy kiếm cho ta chiếc chìa khoá bấy!”

Nó chạy vọt đi và quay trở lại, kéo sừng sệch cây súng trường, vì nó chỉ biết là tôi cần một cái gì đó.

“Không, Binhgô chìa khoá bấy cơ!”. Lần này là cái thắt lưng của tôi, song cuối cùng nó cũng đem lại chiếc chìa khoá bấy và ve vẩy đuôi mừng rỡ đã tìm đúng vật tôi cần. Tôi làm việc bằng bàn tay tự do. Sau nhiều khó khăn, tôi mở được bấy, bàn tay tôi được giải thoát và một phút sau bàn chân tôi được tự do. Binhgô dẫn con ngựa của tôi đến trong lúc tôi đi loanh quanh một lát để sự tuần hoàn trong cơ thể trở lại bình thường. Rồi tôi lên ngựa. Chúng tôi về nhà, Binhgô vừa sửa vừa chạy phía trước. Ở nhà, người ta kể

rằng suốt ngày hôm ấy cung cách của nó rất lạ lùng và khi trời vừa tối nó liền chạy vào rừng. Nó kịp đến chỗ tôi nằm để giải thoát và cứu tôi thoát chết.

Bìnhgô dũng cảm, nó là một con vật kỳ lạ. Tuy dành cả tình cảm cho tôi, ngày hôm sau, khi đi ngang quanh thậm chí nó không nhìn tôi, và đến tận cuối đời, nó vẫn sống cuộc đời hoang dã mà nó yêu thích và tìm những xác ngựa chết mà nó rất thú. Một lần nó lại tìm được một xác ngựa chết có bả thuốc độc. Khi cảm thấy rất đau đớn, nó đi, không phải về nhà Godon, mà để tìm tôi. Nó đến cửa lều, song tôi không có mặt ở đó. Ngày hôm sau khi trở về, tôi thấy nó chết trong tuyết ở trước cửa. Đến giờ phút cuối cùng nó vẫn là con chó của tôi! Nó đã tìm đến sự cứu giúp của tôi và tìm kiếm trong tuyệt vọng.

^[1] Giống chó cõli vùng Xcôtlen (ND)

^[2] *Indiêng: người da đỏ ở Châu Mỹ*

[3] Ý của một câu phương ngôn cổ, đại ý:

“Yêu nhau yêu cả đường đi,

Ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng” (ND)

Chia sẻ Ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>